

A TU, DOLÇA FLOR

Una bona vida, plena d'amor que en algun moment ha faltat però puc dir que sempre he sentit que en alguna part m'estimen. Els anys passen i veig que és una missió un pèl complicada. La Universitat, sense entrar en què estudiar. He passat molts moments de neguit pensant per a què seré bona o de què trobaré feina. No vull passar-me cinc anys estudiant per a després no trobar feina. Pensaments i paraules que li agraeixo a totes les persones que m'han volgut escoltar, aconsellar o tan sols dir-me el que pensaven. Gràcies, ara em sento menys perduda i sóc més jo que mai.

Recordo aquest dia com un dels més importants de la meua vida: tenia dotze anys amics, família i una vida més o menys bona sense tu. Durant molts anys quan sortia de l'escola veia els pares o mares que venien a buscar els seus fills, no puc dir ven bé quan, vaig començar a no demanar-li al cel que fóssiu fora per venir-me a buscar, a mi, la vostra filla. Unes vacances era el que em prometies aquí al teu costat, em moria de ganes de que m'abracessis per dir que tot aniria bé. Tot creuant un oceà per arribar a un lloc, on només creuar la porta tothom parlava una llengua per mi estranya en la que ara escric sense davallar. La teua cara plena de llàgrimes, la teua olor dolça i la teua abraçada m'ompliren per primera vegada el cor i l'ànima com no m'havia passat. Llavors vaig comprendre que faria qualsevol cosa per no ser la teua decepció, perquè m'estimessis.

El primer any fou complicat l'escola, els companys, la família, les futures amistats i tu. Dient que em quedaria per estar bé, millor i jo sabia que em quedaria, en el fons és per tu. No volia que ploressis més per mi sinó que fossis feliç, com jo ho sóc en alguns moments amb tu. Anava a classes de repàs, aprenia moltes coses que no entenia molt bé. Una nova cultura amb ventall d'oportunitats que fins a aquell moment em resultaven insospitades. La primera vegada que t'ho vaig dir sense pensar em vas mirar com si hagués dit quelcom del més enllà. Molt lentament de la teua mà compregué que no m'ho diries però faries tot el possible per demostrar-m'ho.

El principi de tot el que vingué després, potser fou fruit d'aquells anys que ploraves sola a terra, amb el meu record. Per després passar a mi, quan em

posava rebel o no volia fer el que em deies. Obligant-me a parlar quan només volia plorar, deia coses lletges enfadada, l'adolescent de mi. Em vas donar el tresor més preuat, els llibres. Comprendre que podia viure vides i estar en països lluny de mi i de tu. La primera vegada que em vas pegar em va doldre no només físicament sinó per dins, no m'agradava. Les teves paraules posteriors eren de penediment i de justificació, tals com:

- Mira, t'has passat i t'ho mereixes – Mig trista perquè pensaves en totes les vegades en què t'ho havien fet i et senties tan malament com jo en aquells moments.

Penso en la quantitat de blaus que amagava, les ganes de fugir i no tornar. Em venia la teva cara a la ment i pensava potser té raó i m'esforçava per no provocar-te, no obligar-te a fer-m'ho. Jo tancava els ulls i et deixava fer fins que paraves i tot era silenci. Em dolia el cos, el cap i tu. Crec que hauria d'haver buscat ajuda però no sabia com.

Temps més tard vas tenir un brot psicòtic segons diuen per una depressió no tractada, no podies fer res i jo tirava endavant treballava per les dues. Tot provant de fer jo de mare escoltant-te, donant-te ànims i tirant la nova llar endavant. No m'ho esperava però donaves senyals. L'última vegada vas pegar-me sense deixar-me parlar, però no estava sola. Et van demanar que paressis que no arreglaria res i ens vas pegar als dos. Dies després ingressada a l'hospital psiquiàtric vaig veure entelada, rere la medicació i dels teus unflats. La mare que respirava entre llàgrimes aquella primera vegada que ens vam veure.

Avui anys després sé que quan pegues és per impotència i sé que no vaig acabar de fer les coses bé. Però això no et donava dret. T'estimo i t'ho diré tantes vegades com pugui, ara també m'esforço i provo de deixar-te fer sola. Tu pots, sempre has pogut, ets aquí. Has arribat molt lluny. Crec en tu com sempre i ara intento noves propostes o tàctiques per millorar la nostra relació.

Rin rin Capgrossa